

LIMBA
W.L. MOLEKA
LIV
VERSE

START VAN EEN GRANDIOOS LEESAVONTUUR

Houtekiet
Antwerpen/Amsterdam

© Will-Limba Moleka / Uitgeverij Houtekiet 2024
Houtekiet, Schaliënstraat 1 bus 11, B-2000 Antwerpen
info@houtekiet.be
www.houtekiet.be

Omslag: Salah Van Puymbroeck
Opmaak: www.intertext.be
Illustraties: Will-Limba Moleka
Auteursfoto: © Richard Freedom Agyemang

ISBN 978 90 5240 978 8
e-ISBN 978 90 5240 951 1
D 2024 4765 23
NUR 280
THEMA YFH/YFC/5AN

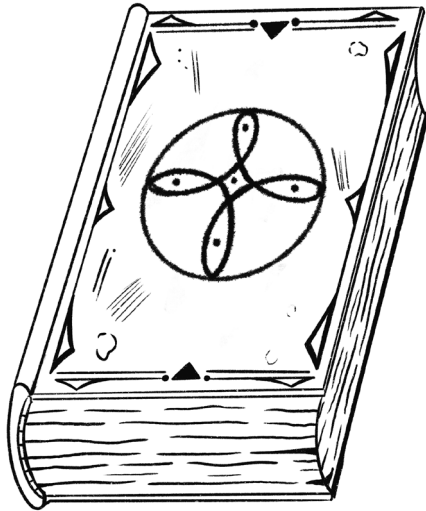
Uitgeverij Houtekiet vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission of the publisher.

DEEL I

metropol

HOOFDSTUK 1

“Limba! Kom naar beneden. Je moet iets voor me doen.”

“Wat? Alweer, mǎe? Kun je me niet gewoon met rust laten? Kinderen hebben ook recht op vakantie.”

“Noem je dat vakantie? Je ligt al weken als een luiaard op je bed. Elke nacht word ik wakker van het lawaai van je videospelletjes. Heb je de zon al eens gezien deze zomer? Maak dat je hier komt Limba!”

Limba slaakte een diepe zucht. Hij liet zijn telefoon op bed vallen en staaarde naar het plafond. “Ik kan niet geloven dat ik me zo hard verveel dat ik bijna uitkijk naar het einde van de vakantie. Op school is er tenminste iets te doen,” mompelde hij, terwijl hij op de rand van zijn bed ging zitten. De vloer van zijn kamer lag vol kleren, lege blikjes die hij maar niet weggooide en de opgestapelde pizzadozen op zijn bureau stonden zo scheef als de toren van Pisa. Zijn kamer was een rommeltje. Dit kon zo niet doorgaan, dacht hij. Daar had zijn moeder wel gelijk in.

“Alle series en films op Streamy heb ik al uitgekeken en de videospellen speel ik gewoon omdat er verder niets te doen valt,” verzuchtte hij. “Ik moet echt iets anders zoeken.” Limba had nog twee weken om een nieuwe hobby te vinden voordat het nieuwe schooljaar zou beginnen. Iets dat de verveling kon verdrijven, zodat hij niet zijn volledige vakantie tussen de muren van zijn kamer zou verspillen.

“Limba!” riep zijn moeder, nu nog luider. “Vem rapido?!”

“Calma, mǎe! Ik kom!”

Als er één ding was dat zijn moeder graag deed, dan was

het bevelen geven. School verlost Limba van de huishoudelijke taken die ze hem gaf, maar in de zomervakantie was er geen ontkomen aan. Dan zat hij vast in haar klauwen.

“Limba, maak het huis schoon. Ik wil dat het hier spic en span is als ik terugkom van mijn werk.”

“Limba, kun je brood kopen bij de bakker?”

“Limba, vergeet niet de vis uit de vriezer te halen, anders eet jij vanavond cornflakes met melk.” Een moeder hebben is één ding, een Angolese moeder hebben is *next level*.

Limba slenterde de trap af naar de woonkamer. Daar was zijn moeder bezig met de net gewassen krullen van Keke, zijn kleine zusje. Toen hij de kamer binnen slofte, nam ze hem van top tot teen in zich op. “Tchip,” klakte zijn moeder afkeurend met haar tong tegen haar tanden.

“Kijk toch eens een keer in de spiegel, Limba! Het is al twee uur en je ziet eruit alsof je net wakker bent,” klaagde ze. “Ik weet dat het vakantie is, maar dat betekent niet dat je in je kamer kan blijven hangen terwijl de zon al lang op is. Ga naar buiten, een frisse neus halen.”

Het was de zoveelste keer dat Limba deze toespraak moest aanhoren. Telkens gingen haar woorden zijn ene oor in en het andere uit. “Ja, het zal wel,” fluisterde hij tegen zichzelf terwijl hij op zijn telefoon scrollde.

“Wat zei je?” Zijn moeder liet het haar van Keke los en draaide zich naar hem om. Nu moest hij oppassen, want hij had een gevoelige snaar geraakt.

“Ik zei niks hoor.”

“Heb je wel geluisterd naar wat ik tegen je zei?” vroeg ze licht geïrriteerd. Limba voelde haar ogen op zich gericht en probeerde zich te herinneren wat ze zojuist had gezegd.

“Euh,” mompelde Limba om tijd te rekken.

“Ja, dat dacht ik al! Dus je wil bijdehand doen en niet luisteren? Oké, ik stuur je naar buiten zodat je jezelf nuttig kan maken. Op tafel ligt de boodschappenlijst, ga maar inkopen doen.” Ze wees naar de deur om duidelijk te maken dat hij zo snel mogelijk uit haar zicht moest verdwijnen.

“Vai embora!”

Limba stapte naar de tafel en zag de lijst. Die leek eindeloos.

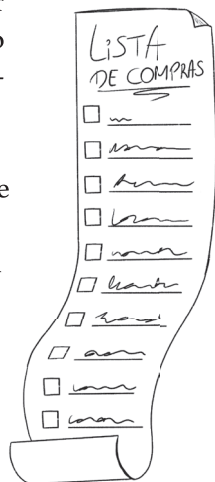
“Wat? Hoe moet ik al die dingen in mijn eentje dragen?” vroeg hij.

Zijn moeder was niet onder de indruk.

“Dan doe je maar rondjes, lieverd. Dat is goed voor je conditie.”

Limba voelde frustratie opborrelen, maar hij wist dat hij, als hij nu iets zou zeggen, straks extra taakjes zou krijgen. Hij haalde zijn schouders op en ging terug naar boven om zich om te kleden. Terwijl hij zijn schoenen aantrok, kreeg hij een geweldige idee. Als ik toch naar buiten moet, kan ik net zo goed wat rondlopen in de stad, dacht hij. Misschien kom ik wel iets leuks tegen om te doen, want als ik nog langer binnen blijf, zal mama me vast nog meer irritante klusjes geven.

Met een glimlach trok hij zijn favoriete kleren aan en rende de trap af. De boodschappenlijst bleef achter in zijn kamer.

HOOFDSTUK 2

Limba wandelde naar de tramhalte, waar hij de tram naar het centrum moest nemen. In Metropol valt er veel te doen, maar alles is zo duur, dacht hij. En ik zie niemand van mijn school op straat, dus wat moet ik hier in mijn eentje doen?

Aan de halte las Limba op het scherm dat de tram er over vijf minuten zou zijn, maar hij zag de tram al om de hoek komen. “Wat een verrassing, de tram is te vroeg,” zei hij sarcastisch. Toen hij instapte, zag hij in de verte een vrouw met een kinderwagen voor haar leven rennen, maar de tram

sloot al de deuren, zonder te wachten. De chauffeurs hier kennen geen medelijden, dacht hij.

Eenmaal binnen, voelde het alsof hij een sauna betrad. De tram was overvol. De ramen waren gesloten en overal stonden kinderwagens met krijsende kinderen. Verderop zaten twee dronkaards herrie te schoppen.

“Waarom kom ik die twee altijd in dezelfde tram tegen?” mompelde Limba in zichzelf. “Zo te zien is er ook geen plaats. Geweldig...”

Ineens zag hij een vrij zitje, naast een jongen die alleen zat. Limba hoefde geen keer na te denken. De rit naar de supermarkt was lang, dus hij plofte naast hem neer. Hij stak zijn hand in zijn broekzak om zijn telefoon te pakken. De zak voelde leeg aan, te leeg. Merda, ik ben de boodschappenlijst vergeten in mijn kamer, dacht hij geschrokken. Snel stuurde hij een bericht naar zijn zusje. Als zij een foto van de lijst stuurde, hoefde hij niet helemaal terug naar huis te gaan.

Hij zakte opgelucht in zijn stoel en wierp een blik op het boek dat de jongen naast hem vast had. De jongen was twee koppen langer en ouder dan hijzelf en schonk geen aandacht aan hem. Hij ging helemaal op in het enorme boek dat hij in zijn handen had. De ronde bril die hij droeg gaf Limba de indruk dat hij slim was. Midden in de drukke, snikhete tram zat hij met zijn hoofd tussen de bladzijden. Soms glimlachte hij om iets dat hij las, een geheim tussen hem en het boek op zijn schoot. Het lijkt wel alsof hij op twee plekken tegelijkertijd is, dacht Limba bewonderend terwijl hij de jongen bekeek. Zijn alle lezers zo als ze een boek in handen hebben? De vraag bleef in Limba's gedachten zweven terwijl de tram door de stad reed.

Limba kon het niet laten om af en toe opzij te kijken om te zien wat de jongen liet lachen. Andere tramreizigers scrol-

den druk op hun smartphones of keken geërgerd naar de twee luide dronkaards die met hun bierblikken zwaaiden. Maar de jongen las ongestoord verder, alsof de rest van de wereld niet bestond. Limba kon zich niet herinneren dat hij ooit iets gelezen had dat hem zo geboeid had. Zou ik hem vragen welk boek hij leest? dacht Limba nieuwsgierig. Hij leunde achterover om te proberen een paar zinnen mee te lezen. De letters waren klein. Er was een paragraaf die was gemarkeerd. Hij begon die fluisterend te lezen:

“Ideale lezers reconstrueren een verhaal niet, ze recreëren het. Ideale lezers volgen een verhaal niet, ze nemen er deel aan.” – Alberto Manguel

“Ja precies,” zei de jongen naast hem plotseling. Limba schrok recht. “Sorry bro, het was niet mijn bedoeling om stiekem in je boek te kijken,” zei Limba beschaamd.

“Maak je geen zorgen, man! De jongen wierp hem van achter zijn bril een geamuseerde blik toe. “Zien lezen, doet lezen toch! Eigenlijk, waarom je sta daar trouwens nog? Kom weer zitten.”

Oef, gelukkig was hij niet kwaad. Limba ging weer naast hem zitten.

“Hoe heet je?” vroeg de jongen met oprechte interesse in zijn ogen.

“Limba, Limba Makasi,” antwoordde Limba aarzelend.

“Limba Makasi?” herhaalde de jongen, terwijl hij vragend over zijn kin wreef. “Laat me raden, je bent sowieso een Congolees.”

“Mijn moeder is Angolees en mijn vader Congolees, hoe wist je dat?” vroeg Limba verbaasd.

“Jouw achternaam, Makasi. Dat betekent ‘sterk’ in Lingala. Zo’n naam, daar mag je je ouders wel voor bedanken!”

“Ja, blijkbaar wel,” antwoordde Limba ongemakkelijk terwijl hij over zijn hoofd wreef. “Hoe heet jij trouwens?”

“Christopher Nzoko, maar noem me maar gewoon Chris.”

HOOFDSTUK 3

“Aangenaam!” antwoordde Limba. Hij moest bij de volgende halte uitstappen. Chris klapte zijn boek dicht en drukte op de halteknoop.

“Moet je hier ook uitstappen?” vroeg Limba.

“Ja man!” antwoordde Chris en tilde een zware gestreepte tas op. Ze stapten uit en wandelde over het plein waar verschillende kraampjes fruit en groente verkochten. “Ik ga deze geleende boeken terugbrengen naar de bibliotheek. Het zijn er veel, want mijn broertje en zusje lezen ook graag.”

“De bibliotheek? Ga jij nog naar de bibliotheek?” vroeg Limba terwijl hij Chris aankeek alsof hij gek was.

“Ja, al sinds mijn vijftiende,” antwoordde Chris. “Nu werk ik daar al drie jaar als jobstudent op de jongerenafdeling.”

“Met jongeren? Lees je kleine kinderen voor?”

“Nee, nee, ik werk er met tieners. Jongeren van jouw leeftijd bijvoorbeeld.”

“Wat? Dat meen je niet?” antwoordde Limba ongelovig. “Ik ken geen enkele vijftienjarige die naar de bibliotheek gaat. De bibliotheek is de saaiste plaats op aarde. Je mag er niet eens praten, je krijgt er al op je kop als je ademt!”

Chris zette zijn boekentas op de grond en begon te lachen.

“Zo te horen ben jij geen fan van de bibliotheek en van boeken,” zei hij.

“Boeken lezen? Bah, liever niet,” antwoordde Limba. “Ik heb niet echt een afkeer van boeken,” voegde hij er, nu voor-

zichtiger, aan toe, “maar ik besteed mijn tijd liever aan andere dingen die... interessanter zijn.”

“Laat me raden: gamen, tv kijken, scrollen op sociale media en memes bekijken in je kamer,” zei Chris met een glimlach. Limba had het gevoel dat Chris hem belachelijk maakte.

“Ja, dus! Heb je daar problemen mee?” kaatste hij terug.

“Daar heb ik helemaal geen probleem mee,” zei Chris kalm. “Maar denk je niet dat dat na een tijdje gaat vervelen?”

Dat kon Limba niet ontkennen. Hij verveelde zich al de hele zomervakantie. Chris leek zijn gedachten te kunnen lezen.

“Een van de redenen dat ik boeken lees en naar de bibliotheek ga, is om niet constant overrompeld te worden door al die vermoeiende prikkels,” zei Chris. “Toen ik vijftien was, was ik zelf erg verslaafd aan mijn telefoon, maar dat veranderde allemaal toen ik iemand ontmoette die van mij een boekenwurm maakte.”

Zoiets had Limba nog nooit gehoord.

“Wie heeft jou tot een boekenwurm gemaakt?” vroeg hij verbaasd.

“Het was een van mijn leerkrachten,” antwoordde Chris.

Limba begon te lachen. “Wat?! Een leerkracht? Laat me niet lachen!” riep hij.

Chris haalde zijn schouders op.

“Ja, een leerkracht. Hij gaf Engels en Nederlands. Elke dag kwam hij binnen met een geweldig positieve *vibe*, waardoor zelfs de meest luie leerlingen aan de les begonnen mee te doen. Hij had het altijd direct over

één ding: boeken! Om bij in slaap te vallen zou je denken, maar zijn passie en enthousiasme waren zo aanstekelijk, dat ik lezen toch een kans wilde geven. En sindsdien heb ik niet meer omgekeken. Daarvoor ben ik hem eeuwig dankbaar.”

Limba stopte met lachen. Hij begreep dat Chris het echt meende.

“Las je al wel eens voordat je die leerkracht leerde kennen?” vroeg hij.

“Ik was geen grote fan van romans, maar wel van stripboeken,” antwoordde Chris. “Mijn vader bracht me om de twee weken naar de bibliotheek. Hij vond het belangrijk dat ik als kind in contact bleef met boeken in een leesomgeving, zo zei hij altijd.”

“Zei?” vroeg Limba.

“Ja... zei,” antwoordde Chris. Hij keek naar de grond, alsof er een herinnering naar boven kwam die hij probeerde weg te slikken.

Limba knikte. Hij begreep wat Chris bedoelde. Het deed hem denken aan zijn eigen vader die hetzelfde voor hem had gedaan toen hij klein was, maar daar wilde hij niet over beginnen. De herinnering was te pijnlijk en dus schudde hij die uit zijn hoofd.

“Welke stripboeken las je?” vroeg hij aan Chris, om het onderwerp te veranderen. Hij zag direct dat die vraag hem opvrolijkte.

“Alles wat met actie en avontuur te maken heeft. Ik was vroeger fan van Belgische strips, maar nu verkies ik manga's.”

“Yooooo, kijk je ook anime?!”

“Sowieso man, is dat zelfs een vraag?”

“Dat is hard!” antwoordde Limba enthousiast. “Ik wil manga's ook een kans geven, maar ik weet niet...”

“Bro, dat moet je zeker doen!” zei Chris. “Je zal er geen